

hovedregel ikke kan retsforfølges, dømmes eller tilbageholdes for andre lovovertrædelser begået forud for udleveringen. Der gælder dog visse undtagelser i forhold til denne hovedregel, som svarer til de gældende regler i udleveringsloven, herunder hvis den pågældende har meddelt samtykke hertil, eller hvis lovovertrædelsen ikke kan straffes med frihedsberøvelse.

Efter *artikel 28* kan medlemsstaterne meddele Rådssekretariatet, at den person, der udleveres, kan videreudleveres til en anden medlemsstat, medmindre den judicielle myndighed i det land, der har udleveret den pågældende, i særlige tilfælde anfører andet. Hvis en sådan erklæring ikke afgives, kan videreudlevering som udgangspunkt ikke finde sted. Der gælder dog visse undtagelser, herunder hvis den person, der er udleveret, har meddelt samtykke til videreudlevering, eller hvis det land, der har udleveret den pågældende, har meddelt samtykke til videreudlevering. Disse regler svarer til de gældende regler i udleveringsloven.

Udlevering til en stat uden for EU må alene finde sted, hvis den stat, der har udleveret den pågældende, har meddelt sit samtykke hertil.

Artikel 29 indeholder regler om overgivelse af genstande i forbindelse med udlevering. Bestemmelsen fastslår, at den anmodede stat i overensstemmelse med national ret skal beslaglægge og overlevere genstande, der er påkrævet som bevismateriale, eller som den eftersøgte har erhvervet som resultat af lovovertrædelsen.

Artikel 30 vedrører omkostninger.

Da rammeafgørelsens regler skal erstatte de gældende regler om udlevering af lovovertrædere mellem medlemsstaterne, indebærer rammeafgørelsen efter *artikel 31*, at bestemmelserne i rammeafgørelsen den 1. januar 2004 træder i stedet for de gældende konventioner om udlevering mellem medlemsstaterne. Derimod berører rammeafgørelsen ikke anvendelsen af forenklede procedurer eller betingelser, der følger af bilaterale eller multilaterale aftaler, eller som er aftalt mellem medlemsstaterne på grundlag af ensartet eller gensidig lovgivning, i det omfang de er mere vidtrækkende end udkastet til rammeafgørelse.

Medlemsstaterne kan endvidere indgå bilaterale eller multilaterale aftaler efter rammeafgørelsens ikrafttræden, hvis sådanne aftaler er mere vidtrækkende end rammeafgørelsen, men aftalerne må ikke påvirke forbindelserne mellem medlemsstaterne. Sådanne aftaler må f.eks. ikke give forrang til anmodninger om udlevering fra visse medlemsstater eller stater uden for EU.

Medlemsstaterne skal inden tre måneder efter rammeafgørelsens ikrafttræden meddele Rådet og Kom-

missionen, hvilke gældende aftaler de fortsat ønsker at anvende.

Artikel 32 indebærer, at de gældende konventioner om udlevering fortsat finder anvendelse på anmodninger, der er fremsat før den 1. januar 2004. Anmodninger, der modtages efter dette tidspunkt, behandles efter reglerne i rammeafgørelsen. Medlemsstaterne kan dog på tidspunktet for Rådets vedtagelse af rammeafgørelsen fremsætte en erklæring om, at anmodninger, der vedrører handlinger begået før en af medlemsstaten nærmere angivet dato, dog senest ikrafttrædelsesdatoen efter *artikel 35*, vil blive behandlet i overensstemmelse med de gældende udleveringsregler.

Artikel 34 og 35 vedrører rammeafgørelsens gennemførelse og ikrafttræden. Bestemmelserne indebærer, at medlemsstaterne skal træffe de nødvendige foranstaltninger for at gennemføre rammeafgørelsen senest den 31. december 2003. Rammeafgørelsen træder i kraft 20 dage efter offentliggørelsen i EF-Tidende.

4. Justitsministeriets overvejelser

Rammeafgørelsen om den europæiske arrestordre mv. indeholder en række betingelser for udlevering og procedurer for behandlingen af udleveringsanmodninger, som væsentligt adskiller sig fra de betingelser og procedurer, der i dag gælder for udlevering til andre stater, herunder EU-medlemsstater. Som følge heraf foreslår Justitsministeriet, at der indføres en ny systematik i udleveringsloven, således at loven bl.a. opdeles i et kapitel om betingelser for udlevering til stater uden for EU (kapitel 2), et kapitel om betingelser for udlevering til EU-medlemsstater (kapitel 2 a), et kapitel om behandlingen af sager om udlevering til stater uden for EU (kapitel 3) samt et kapitel om behandlingen af sager om udlevering til EU-medlemsstater (kapitel 3 a). Lovens 4. kapitel om andre bestemmelser vil fortsat gælde for alle sager om udlevering, medmindre andet følger af de enkelte bestemmelser.

I det følgende behandles først de nye betingelser for udlevering til EU-medlemsstater, herunder afslagsgrundene, jf. pkt. 4.1. Herefter gennemgås procedurerne for behandling af sager om udlevering til EU-medlemsstater, jf. pkt. 4.2. Endelig omtales forholdet til de nordiske udleveringsregler, jf. pkt. 4.3.

4.1. Betingelser for udlevering til EU-medlemsstater på grundlag af den europæiske arrestordre

Rammeafgørelsen indeholder i *artikel 2* nogle krav til lovovertrædelsens beskaffenhed, der fastsætter, hvornår udlevering som udgangspunkt skal ske. Samtidig indeholder *artikel 3 og 4* en række obligatoriske og fakultative afslagsgrunde, hvorefter medlemssta-